

[Ivar Nørgaard]

ten, og vi var alle enige om, at det var et ufuldstændigt grundlag, fordi det var erkendt, at Kommissionen ville fremsætte forslag, og Den Monetære Komité ville også komme med forslag. Vi nøjedes derfor dengang med at blive enige om, at vi kunne acceptere Delorsrapportens første fase, men vi kunne ikke acceptere anden og tredje fase.

Fra socialdemokratisk side blev det klart fastslået, at det tog vi afstand fra. Fra regeringens side blev det sagt, at grundlaget var for spinkelt til, at man kunne tage stilling, så derfor kunne man enes om første fase, og så kunne man enes om nogle retningslinjer for vor holdning til økonomisk-monetært samarbejde i øvrigt, idet vi understregede, at formålet med et sådant samarbejde skulle være økonomisk vækst og beskæftigelse.

Kommissionsforslaget er nu et uofficielt arbejdsrapport. Det er en af de dårlige måder, EF fungerer på, at man producerer nogle uofficielle arbejdsrapporter, som man bruger det interessante engelske begreb »non paper« om, fordi politikere ikke må få fat i det. Det er simpelt hen noget, der er hemmeligt, og det holder kommissæren pressemøder om for at få nogle synspunkter igennem i offentligheden og for sådan set at få påvirket drøftelsen i en for kommissæren heldig retning. Derudover foreligger der et papir fra Den Monetære Komité, som også er hemmeligt. Det har end ikke været fremsendt som fortroligt papir til Markedsudvalget.

Det er altså de to papirer, der nu foreligger, inden stats- og udenrigsministrene skal til Dublinmødet, hvor de skal tage stilling til, hvorledes man skal forholde sig med en regeringskonference med det formål at ændre Romtraktaten i retning af en økonomisk-monetær union.

Hvad siger så økonomiministeren? Ja, han siger, at han gerne vil meddele, hvad der er regeringens holdning på grundlag af Kommissionens forslag. Han nævner end ikke Den Monetære Komité. På grundlag af Kommissionens forslag tager regeringen stilling til en del af den økonomiske union, idet man siger, at man er enig med Kommissionen i, at det ikke bør være sådan, at overnationale organer bestemmer finanspolitikken. Så langt, så godt. Det er vi også enige med Kommissionen og regeringen i. Man siger, at man gerne vil gå ind for frivillig koordinering af finanspolitikken; også det synes vi er fornuftigt.

Men det, der er problemet, er, hvilken holdning regeringen har til den monetære union. Økonomiministeren citerer uddrag af den betænkning, som hans eget ministerium tidligere har udgivet, hvori man meddeler, at der er et par fordele ved en fælles valuta. Man siger, at der er ingen tvivl om, at udenrigshandel og investeringer er hæmmet af, at virksomhederne skal operere i forskellige valutaer. Især små og mellemstore virksomheder – og dem har vi jo mange af i Danmark – har svært ved at overskue de risici, de påtager sig, når forskellige valutaer er involveret.

Derfor vil jeg spørge økonomiministeren: Er det en argumentation for, at regeringen nu har besluttet sig for at gå ind for, at vi skal have en fælles europæisk valuta? Der er kun to argumenter, og de er begge to for. Det forekommer højest ejendommeligt, at man fremfører det som den eneste argumentation, for man kunne sige, at hvis dette var problemet, så kunne vi jo alle tilslutte os dollaren. Så var der jo færre problemer; så skulle der ikke omveksles nær så meget, så kunne man spare endnu flere penge. Vi kunne bruge dollar som fælles valuta, hvis det er argumentet, og det er det eneste, der er.

Sagen er, at hvis man skal lave en økonomisk-monetær union med en enkelt europæisk valuta, så skal man have en overbygning, og den skal være supranational. Det siger både Kommissionen og Den Monetære Komité. Der står, at den skal være uafhængig af nationale myndigheder, og det vil sige, at man skal bruge grundlovens § 20. Det er et ret væsentligt problem, som regeringen burde tage stilling til i stedet for bare at fremhæve, at det var rart for erhvervsfolkene, at de ikke behøvede at veksle valutaer.

Det andet er, at hvis man skal have en sådan fælles mønt, så skal man også tage hensyn til grundlovens § 26, hvori der står, at det er kongen, der kan slå mønt i Danmark. Der skal altså ske ændringer af grundloven.

Men det, der er det helt afgørende, og det, som har betydning – jeg går ud fra, at der er dobbelt taletid, hr. formand ...

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Der er 5 minutters taletid for privatister.

Ivar Nørgaard (S):

Nå, jamen jeg er fejlagtigt gået ud fra, at der